

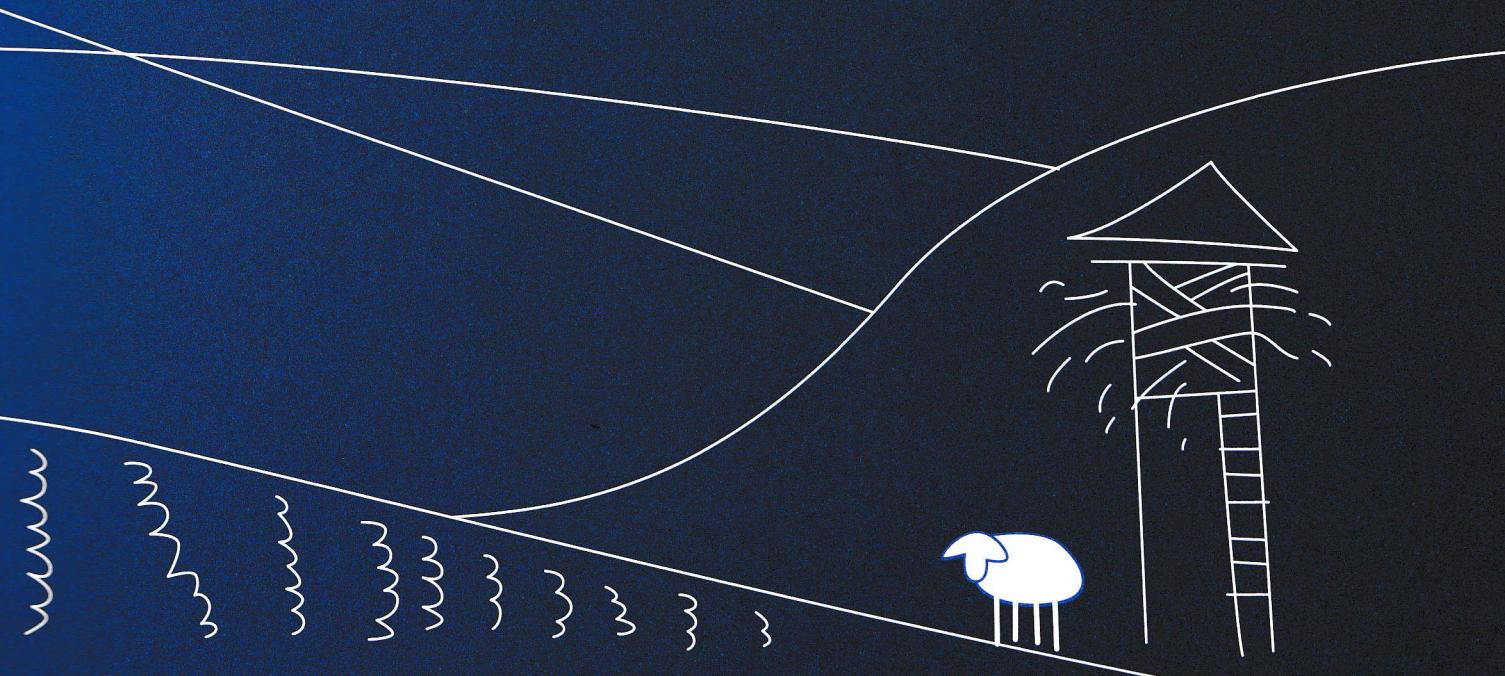
 Alexandra Mihailciuc
 Alexandra Culescu

Citește și îmvelește, și ajună înțelept și sănătos!

Pornim la drum, copii și părinți, în Marea Lume Mică, printre obiecte și idei, vechi și noi, multe frumoase, toate valoroase. Înarmează-te cu o traistă de răbdare, un dicționar și o lupă. Pe parcurs am ascuns fraze-furnică în care vei descifra tot soiul de ghidușii, provocări și cuvinte de înțelepciune. Nu le ocoli, căci prin ele descoperi lumea și te îmbogățești de cunoaștere. Bucură-te de rânduri și ne revedem cu bine peste o sută de pagini!

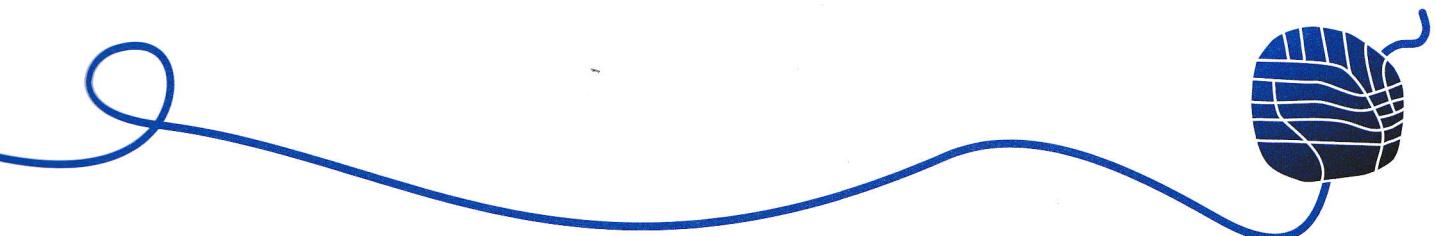
Am fost între stele

Am fost între stele ca să mă uit la pământul mic. Întâi am părăsit scara cu balustradă mătăsoasă, mușcatele doamnei T, apoi blocurile și casele s-au pierdut în puncte colorate unite de alte puncte care palpită, ca niște legături vii.
După râurile pufoase de nori, în laboratorul stelar, am înțeles că viața mea e măruntă și plină de cioburi.

7

În laboratorul stelar, mi-am văzut marea lume mică și m-am minunat de toate cele pe care nu le știam.

Mă numesc avion și zbor în fiecare dimineață prin casă cu-n scop mareț în gând, înainte să mă lovesc de podea.

Sunt micul arhitect

2 i de zi priveam acest avion și mă gândeam că nu am cum să cuprind toate cele pe care le afla el, lovindu-se de materiale, pipăind, depărtându-se și apropiindu-se de obiecte. Vedea imaginea lucrurilor în mișcare, simțea miroslul, privea lumea de la nivelul pantofului și-al becului. Așa am ajuns gelos pe un obiect care nu-mi putea vorbi, nu avea o voință a lui, nu știa de ce există.

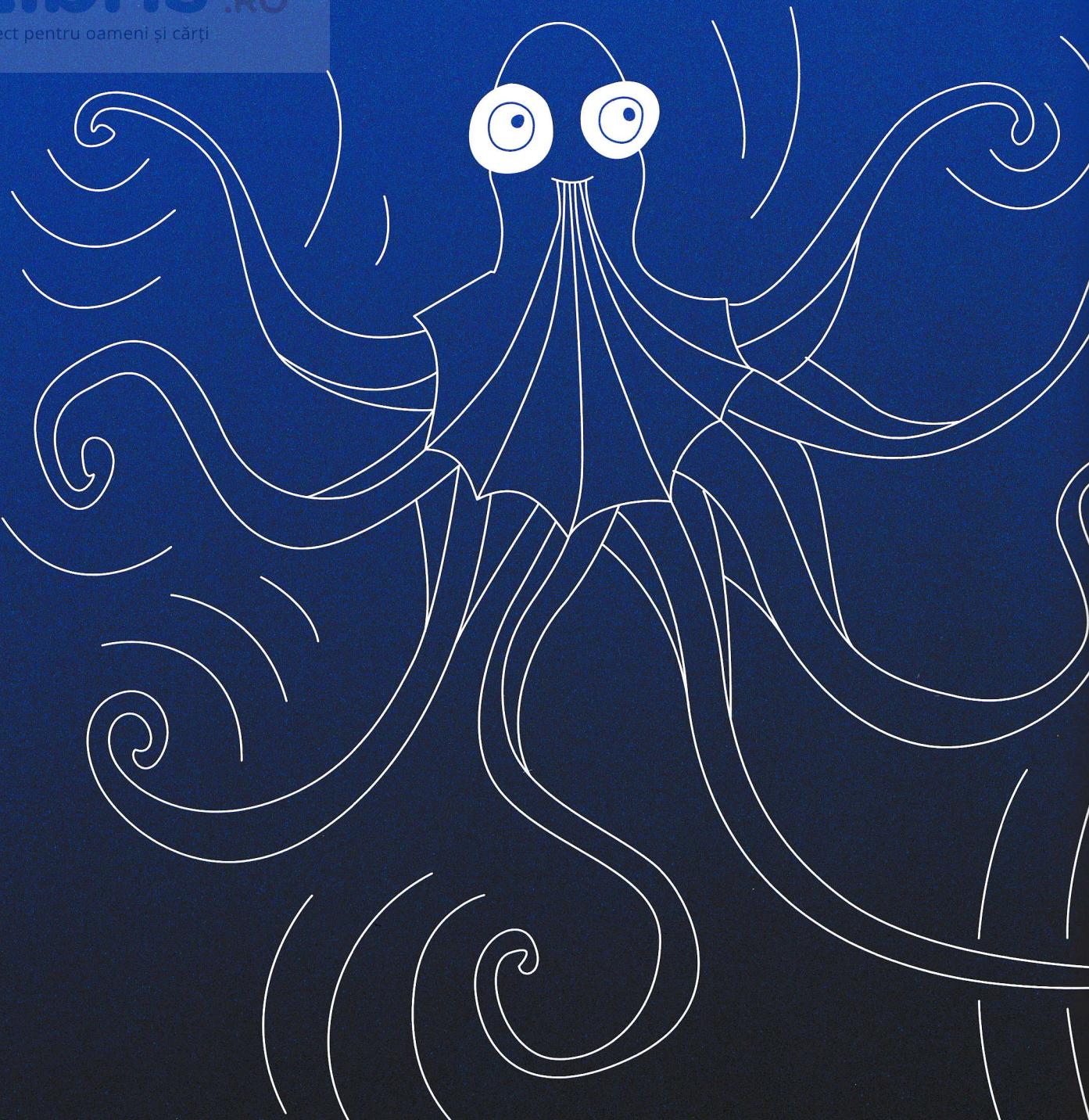
În mine locuiesc multe și minunate obiecte. Am uneori un vis în care aş putea

fi deodată toate formele și fiecare în parte: o bibliotecă de sticle vechi, subțiri și colorate, un vas de alamă cu cioc, o șarpantă, în care fiecare lemn îl susține pe celălalt cât mai intelligent, un geam pâlnie, rotund care se uită la mare. Aș putea fi bățul ce ține un șir de ulcele și fiecare ulcică în parte. În mintea mea, mă transform în lichid ca să umplu forme și să văd care-i mai măiestrită. Apoi, în sunet ca să îi ascult glasul. Obiectele din mine ar putea umple mesele nunților din povești, de șapte zile și șapte nopți.

În unele seri, sunt norocos, mergem să practicăm sportul meu preferat, colecționăm ambianțele și luminile felurite care se degajă de la ferestrele luminate ale orașului sau ale satului.

Fiindcă mi se părea că am de învățat mai multe de la lucruri decât de la cei de-o vîrstă, m-am simțit de la început atras de materie, ne-am împrietenit ușor ca și cum ne

cunoșteam dintotdeauna. Îl rugam pe fiecare obiect să mă învețe ceva. Cinam cu o pendulă. Făceam baie cu un coral. Vorbeam cu cea mai ostenită cărămidă de după tencuială. Și într-o zi, ele au început să-mi spună în tacere poveștile lor.

Și, cum am aflat de-acasă și din vecini că a dărui e lucru important, m-am gândit să-mi scriu jurnalul ca să vă bucurați și voi cu mine de ceea ce mi se descoperă.

11

Creionul alb m-a sfătuit s-o iau pe sora lui albastră și să desenăm împreună o poveste despre case și obiecte, despre făuritorii lor și multe alte aspecte!

Cum privești o casă?

Vorbește primul perete:

Când ești mic-mic, stai într-o celulă. Apoi într-o mamă, ea îți este prima casă. Urmează, cu ceva viteză, un căruț mic sau un marsupiu, un pat mic, apoi un pat ceva mai mare, un țarc cu pereți transparenti. Când ești un mic om mare, stai într-o cameră și ai un pat ca al celor mari. E cel mai mare loc sigur. Ca o haină mare-n care locuiești. După care ușor-ușor, acaparezi teritorii, descoperi, te-mprietenești cu noi obiecte, casa toată este a ta.

Tot pe-atunci, începi să iei cu împrumut camera unui prieten, o bucată de stradă, un loc dintr-un parc, o creastă de munte și ele vor fi, pentru ceva timp, uneori pentru totdeauna, ale tale.

unei

case

13

Noroc că spațiile sunt darnice și generoase cu toți cei care le doresc.

Eu, fiind fațadă de casă, aud toate pălăvrăgelile trecătorilor și, de-a lungul anilor, mi-am făcut propria poveste despre ceea ce este o casă. Ascultă:

În primul rând, o casă este mai mult decât materialele din care e făcută; ea conține și lucruri impalpabile. Mă gândesc la felul în care intră lumina, cum se aude o monedă dacă îi dai drumul pe o anume pardoseală sau vocea doamnei de la parter. Apoi fiecare casă are miroslul, sunetul și tactilitatea ei, vasăzică felul în care se simte când o atingi. Să nu uităm că peste case trece timpul și asta le poate schimba aspectul, uneori le face mai frumoase sau mai înțelepte, alteori mai triste. Și apoi casa rămâne, dar tot ce-i în jurul ei se schimbă, mașinile la modă, oamenii, străzile, și asta te face să o percepă într-un fel anume. Uite, de exemplu, eu am avut un nuc în tinerețe, mai apoi o magnolie și un fir de plantă cățărătoare, iar acum am tot chipul năpădit de viață de vie. Mă uit, toamna